

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Svccinctam Doctrinarum Asceticarum Svmmam Comprehendens - Quam
ad majorem omnium in Ascensi proficere cupientium utilitatem ac
subsidium

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

Caput I. De Impedimentis directè impredientibus à Perfectione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48214)

IV. Tertium est, ut utilem etiam praxin sciat, alienas conscientias dirigendi, ita ut cuique se aptè accommodet, & laxas quidem dextrè cohibeat & restringat; anxias verò & scrupulosas aptis medijs suaviter & prudenter relaxet.

PARS V.

DE DOCTRINIS AD IMPEDIMENTA PERFECTIONIS SPECTANTIBUS.

HÆc Impedimenta sunt duplicis generis; nam aliqua directè obstant, quò minus perfectionem quis, prout optat, assequatur, qualia sunt Amor sui, Tristitia, & similia; alia indirectè impediunt, quatenus ad objecta contraria perfectioni impellunt, qualia sunt Tentatio, Mundus, Mulier, Voluptas, Lingua, & similia. De utrisque quid Ascetæ sit sciendum, breviter hac in parte indicabitur.

CAPUT I.

DE IMPEDIMENTIS DIRECTE IMPEDIENTIBUS A PERFECTIONE.

§. I.

De Amore sui.

I. Est inclinatio voluntatis ad proprium bonum appetendum; unde alio nomine *Amor concupiscentia* vocatur; de quo tria Ascetæ specialiter sunt scienda.

II. Primum est, ut bene cognoscat indicia proprii amoris, quæ quidem Julius Fatus sequentibus verbis indicat: Sicut ex effectibus cognoscuntur causæ; ita ex nimia sollicitudine, quam plerumque habes de tua existimatione, tuis commodis, & teipso, ex nimio etiam dolore ob adversa, quæ tibi solent accidere, facillimè colligere poteris amorem hunc, qui in te regnat, esse amorem tui ipsius.

III. Alterum est, ut bene cognoscat modum extirpandi amorem proprium, quem quidem Lyraus pulchrè ostendit, dum ait, quemlibet in se duos homines continere, animale scilicet, & rationale, quorum prior discolor & arroganti Esau, posterior probo ac miti Jacob non immeritò comparetur; unde sicut Rebecca Jacobum dilexit, Esau autem odio habuit; ita voluntas quoque humana animalem hominem odisse & persequi, rationale autem diligere, eique obsequi debet. Quod idem alius ingenioso emblemate explicavit, dum amoris proprii naturam exprimere volens Titium pinxit unâ sui parte ignitum, alterâ frigentem, hoc lemmate adjecto: quæ non nocet, arripe. Unde more suo sapienter Seneca, Fateor, inquit, insitam esse nobis corporis nostri caritatem. Fateor, nos hujus gerere tutelam, nec nego indulgendum illi, serviendum nego. Multis enim serviet, qui corpori servit; qui pro illo nimium timet, qui ad illud omnia refert. Sic gerere nos debemus, non tanquam propter corpus vivere debeamus, sed tanquam sine corpore non possimus. Hujus nos nimius amor timoribus inquietat, sollicitudinibus onerat, contumelijs objicit, honestum civile est, cui corpus nimis carum est. Agatur ejus dili-

dili-

diligentissima cura, ita tamen, ut cùm exiget ratio, cùm dignitas, cùm fides, mittendum in ignem sit.

III. Tertium est, ut bene cognoscat, quàm noxius sit amor proprius, omni quidem Homini, sed maximè Religioso, & perfectionis studioso; id quod sequenti discursu sapienter Julius Fatius declarat: Considera, inquit, si ea est conditio boni, ut se diffundat, & propaget; non posse non magnum esse malum, amorem proprium; quippe qui efficit, ut homo illud, quod in alijs cernit, bonum, ad se totum pertrahat, nec de suo vel minimùm quid cum alijs communicet. Quòd si tantò majus aliquod malum est, quantò majori privat bono, erit certè amor proprius malum maximum; privat enim hominem bono, quo majus in hac vita haberi nequit, hoc est, amore DEI.

§. II.

De Tristitia.

I. Est apprehensio disconvenientis in appetitu intellectivo vel volitivo nobis nolentibus evenientis de qua sequentia Ascetæ sunt scienda.

II. Primum est, ut bene cognoscat, quantopere illa perfectionis studio obsit; certè Cassianus toto libro eam persequens concludit, non minori studio curandum esse hunc morbum, quàm cæteros, si spirituales agonis certamina cupiamus desudare, utpote quæ omnem intelligendi & volendi facultatem quasi obturpescit, & obtundit.

III. Alterum est, ut solidum & efficacem sciat modum, pellendi hanc tristitiam, qui quidem in eo potest.

potissimùm consistit, ut omnem ex animo rerum creatarum concupiscentiam extirpantes, in solo DEO lætari assuescamus; nam, ut sapienter advertit. S. Gregorius, qui aut non habita concupiscit, ut habeat; aut adæpta metuit, ne amittat; & dum in adversis prospera, in prosperis formidat adversa, huc, illucque quasi quibusdam fluctibus volvitur, ac per modos varios rerum alternantium mutabilitate versatur. E contrario verò, ut S. Chrysostomus ait, in Domino gaudens, hanc voluptate ex nullo accidente excidere potest. Alia quippe cuncta, in quibus gaudemus, mutabilia sunt, & transitu facilia. Nec hoc solùm, sed etiam apud nos manentia, nascentem ex alijs rebus tristitiam repellere non possunt.

IV. Tertium est, ut certò sibi persuadeat id, quod S. Chrysostomus iterum sapienter docuit, nullam jacturam fieri per tristitiam & dolorem, reparabilem, nisi quam peccatum affert, atque adedò huic soli eam impendi debere. Hinc S. Leo dicere solitus erat, religiosam tristitiam aut alienum peccatum lugere, aut proprium.

Præter hæc duo impedimenta etiam Concupiscentia & voluntas propria assignari possent; sed de his in p. 1. c. ult. est actum.

